

Fișă de bune practici

Faceți un pas înapoi și găsiți obiectul.

Trunchiul modulului /R

I. Nauroy. Groupe Scolaire Jean Calvet.CAHORS 46000

1. Context

Situația care vă este prezentată se referă la un copil mic care vine dintr-o clasă de CP (curs pregătitor) în care are dificultăți și care va fi găzduit pe un dispozitiv ULIS (Unitatea localizată pentru școala de incluziune) și un grup clasa în CE1 (curs elementar 1).

2. Obiective

Această fișă își propune să demonstreze, printr-un caz practic, despre care se mai poate spune clinic, cum profesorul care alege să adopte o poziție empatică în relația cu copilul lacu CES, reușește să treacă de la o relație conflictuală pentru a permite copilului să-și găsească propriile resurse (obiectul tranzitoriu), datorită singularității simptomului său.

3. Derularea " Bunei practici".

☛ Lista de anamneză asupra situației copilului:

. L. a fost un elev care a sosit în clasa CP la sfârșitul anului școlar. În școala anterioară situația s-a complicat, el a refuzat să intre în clasă și 'a explodat' în timpul zilei. A avut ceea ce se numește tulburări comportamentale. A sosit în luna mai cu AVS și repede situația s-a calmat. El este de acord să intre în ucenicie, pentru care, la sfârșitul repetării CP, nu avea prea multe dificultăți, dar rămâne fragil. Se are în vedere o orientare ULIS, obiectivul primei perioade de CE1 în clasa mea fiind acela de a observa relevanța acestei orientări.

- Întoarcerea la școală merge bine. L. stă împreună cu ceilalți elevi și face prieteni rapid, participă la ore, dar îmi monopolizează foarte mult atenția, mai ales când vine vorba de scris. Nu este întotdeauna disponibil pentru a acorda atenția pe care o cere, apoi se înmulțesc conflictele cu AVS-ul.. În cele din urmă, această relație devine din ce în ce mai problematică. Dificultățile de învățare se intensifică, determinând refuzul lui L. și crizele dese în sala de clasă. În special la matematică, trecerea la sute se dovedește a fi un pas imposibil cu L., indiferent de abordarea pe care o adoptăm. Se confirmă orientarea preconizată în ULIS.

☛ *Situație practică: "Găsiți obiectul tranzitoriu"!*

Traseele permit lui L. să continue să vină la clasă, fără să fie prea multe situații de criză. După sfatul meu, el se poate izola în spatele unui raft câteva minute să se calmeze și apoi să se întoarcă la clasa de grup. Un detaliu care inițial părea trivial, dar important; Se întâmplă în fiecare zi cu un obiect al casei. Poate fi o minge, un balon, dar și o foaie de hârtie o imagine. La început am confiscat obiectul de la intrarea sa în clasă, dar în curând mi-am dat seama că a provocat reacții disproporționate până la criză. Așa că m-am

hotărât să mă asigur că nu părăsește clasa. Observ că atunci acest obiect devine un suport pentru L., îl sugerează, îl pune în buzunar ... pentru a-l uita de multe ori în cele din urmă. La două luni de la începerea anului școlar se ia decizia; L. este orientat în ULIS în școala noastră și va fi inclus în programul meu part-time în clasa mea. Nu va avea un profesor de sprijin doar pentru el.

L. astfel a putut beneficia de atenția deosebită de care avea nevoie, uneori într-un grup mic la ULIS, uneori ca un grup de clasă. El a tratat dificultățile de învățare dimineața în ULIS, iar după-amiaza el nu a reușit să vină cu "obiectul său de zi" uneori foarte vizibil uneori foarte discret, dar întotdeauna a apărut la un moment dat. Apoi, într-o zi, la sfârșitul anului, el anunță în clasă; număr până la 120! "Minuni" se întâmplă în fiecare zi ...

4. Evaluarea activității.

În acest experiment cu L. profesorul se învârtă în relația pe care încearcă să o gestioneze între el și acest obiect. Comportamentul lui L. nu este trivial, deranjant, chiar dacă ia în considerare ceea ce alți copii din grupul său dau să vadă la aceeași vârstă. Dar ea constată că privirea copilului de o relație cu acest obiect duce în mod inevitabil la o relație conflictuală. Mai degrabă decât persistând într-o relație front-end, practica ceea ce este cunoscut sub numele de " **Pas înapoi** " în educația specială. Este nevoie de o atitudine empatică pentru a-și asuma riscul de a deranja atmosfera din clasă cu acest obiect, pentru a încerca să identifice ce poate însemna pentru copil. Și într-adevăr, acest obiect este tranzițional pentru copil, îi permite să se ocupe de o problemă clasică, cea de **separare**. Acesta este modul în care a găsit-o pentru a-și rezolva problema. Iar experiența pare concludentă.

5. Limite.

Se poate observa că atitudinea empatică este o dispoziție care permite unei persoane să dea un pas înapoi, să ofere un timp celuilalt pentru a evidenția resursele, punctele de sprijin pe care le are și care stau la baza unei educații pedagogice cu el. Cu toate acestea, atenția pe care o necesită este consumatoare de timp și consumatoare de energie la un moment dat.

6. Perspective.

Dobândirea atitudinii empatică, atunci la care ajungem prin ascultare și observare pentru a identifica situațiile în care resursele și / sau cerințele elevului cu cerințe educaționale speciale (CES) sunt exprimate, trebuie să putem conta pe asistența unei persoane însoțitoare (de exemplu, un profesor de sprijin) care poate sprijini includerea particularității copilului.